

Vinkupilli

Kirjoittanut Aulis Murto

Kerran lasna ollessani,
piimäpartana pahaisna,
sain minä omaksi harpun,
ilokseni äänipillin.

Sillä sitten soittelinkin,
päivät pitkät pillittelin,
Siinä raikui pirtin seinät,
kiljui ikkunat, kamanat.

Ihasteltiin alkuun ensin,
mielilelua kehuen,
ilopillin saamisesta
lapsen päiväini ratoksi.

Tuli sitten jo varotus,
kohta kielto kerrassansa.
Et' on saatu tarpeheksi
pillin ääntä liian kanssa.

Kun sen kielsi äiti armas,
soiton kielteli tätikin.
Niin sain mieleni pahaksi,
itku parkuhun parahti.

Mutta ollen ostoksilla,
taasen kerran kauppiaalla.
näin mä mieleisen tavarän,
karamellin hyllykössä.

- Ostatko sinä namia,
kysyi multa myyjänainen?
Kun vain viien pennin verran
se nyt maksaisi sinulle?

Oli hintaa liiaksikin,
niin kallis rahattomalle.
-Vaihdettaisko, silloin huusin!?
Pillin pistin pöydällensä.

Se herahti nauramahan,
pillin koppasi käelle.
Silloinpa minä poloinen
poika mellien himossa:

Koppasin kätehen pussin,

Vinkupilli

Kirjoittanut Aulis Murto

siitä taskuhun rutistin,
kohta kaupasta pakenin,
ulos juoksin nurmikolle.

Suuhun ahmin herkkumellit,
karamellit maiskuttelin.
Kohta loppuivat makeat,
tyhjä pussi jäi jällelle.

Sitä vain käessä katsoin,
surkuttelin saamiani.
Jopas vääntyi naamavärkki
itku ilmoille parahti.

Paljon aikaa ei kulunut,
eipä kauppareissustani.
Kun jo tiesivät kotona,
utelivat naureskellen:

Tuli mummukin kotia
hänkin kauppareissultansa.
Siinä vielä naureskellen
niinkuin ilkamoi minulle.

Pisti kiusaksi vahingon
minun ressukan takia:
Lopulta hän lausahtikin,
sanoi katsellen minua.

Milläpä nyt kiljuttaisit,
korvat umpeen vinguttaisit,
pillis kun sinä hävitit,
vinkusoittosi kaotit?

Sepä muisto, lapsen muisto,
kertomus eletty ennen.
Kunpa ois opiksi ollut
neuvo vanhuen varalle.

Vaan elämän varsiteillä,
joskus näillä pitkospuilla
ain oon itkuja porannut,
monta pilliä hukannut.